

Трохи про надчуттєве

Микола Руденко

Людські чуття — дозорці півзаснулі,
Пташки з чавунним пір'ям на крилі.
Відомо: люди в біополі —
Кулі.
Що котяться, не ходять по землі.

Ми лиш самі для себе є дворукі,
А для астралу —
Круглі, мов сонця.
Що ми це ми — немає запоруки:
Ніщо нам не відкрилось до кінця.

Отож далеких предків величаймо:
У них точніше бачення було.
Русалка? Є!
А лісовик? Звичайно!.. Архангел?..
В нього з полум'я крило.

Ранкове сонце справді має ліру,
Бо то — золотоликий Аполлон...
Хто це пізнав, той заповів нам віру
Та образи між храмових колон.

Пошанувавши храмові закони,
Прошу: нехай запам'ята читач,
Що плями сонячні — це стадіони,
Де велетні змагаються за м'яч.

Хоч я, між іншим, не якийсь проноза,
Але ж верну потроху на своє:
Якщо на небі не живуть без Воза,
Тоді, напевне, і Візник там є.

І пригадавши зеківську турботу,
Погомоню з Небесним Візником:
Щоб я надвечір виповз із-за дроту —
Зроби мене нарешті хоч жуком.